MASONİK DOGMA VE GERÇEK MASON

Murat Özgen Ayfer

1986

Herhangi bir nedenle konunun ayrıntısına girmeyen, pek özet, nitelik bakımından aslında ritüelik özellikli sayılabilecek bu yazıyı okuyacaklara bir önerim var: Yazım tarihi bakımından arada çok fark olmasına karşın, lütfen önce "Gerçek" kavramıyla bağlantılı yazılardan birini okuyun.

Bir masonun en önemli amaçlarından biri GERÇEK, en önemli görevlerinden biri de "gerçeklerin araştırılması"dır.

Bir masonun araştırması gereken gerçek, bilimsel, akıl süzgecinden geçirilerek doğrulanmış, pozitif, insana ve doğaya bağlı oldukları evrensel yasaların işleyişi bakımından egemen fakat yaşam ve evrimi bakımından kaçınılmaz değerde yararlı, saltıklığını da içererek saltıklığı doğrultusunda gelişerek bütünleşen, göreli ve nesnel gerçektir.

Gerçeklerin araştırılması uğraşısında bir masonun yılmadan ve usanmadan çalışması, bu çalışmayı verimli bir şekilde sürdürebilmesi için de kendi kendini eğiterek yetiştirmesi, bilinçlendirmesi, olgunlaştırması, yetkinliğe yöneltmesi gerekmektedir.

Gerçeklerin araştırılması uğraşısında karşılaşılan ilk önemli engel, kör inançlar ya da batıl saplantılarla kaynaşarak pekişmiş bilgisizliktir.

Bu engeli aşabilmek pek zor değildir; biraz istek ve kendine güven, biraz direnç, biraz buyrultu gücü, insanı bilgisizlikten kurtararak bilgi edinme yoluna yöneltebilir.

Ancak yalnızca olayları ve olguları izleyerek ya da kendinden öncekilerin kalıtımından yararlanarak bir birikim oluşturmakla yetinmek, gerçeklerin bulunabilmesi için yeterli değildir. Bunun için bilgiler arasındaki ilişki ve çelişkileri hem akıl kullanarak hem de deneyimle çözümlemek gereklidir.

Böylesine bir uğraşıya girişen insan ise, başarı kazanmaktan çok başarısızlığa uğrayacaktır. Bilgisizlik engelini aşabilmiş olmasına karşın, bundan sonrası için yeterli direnci yoksa, kolayca karamsarlığa, umutsuzluğa düşebilecektir.

Bu aşamada insanın yardımına ilk koşan, ona ilk kucak açan, esenlik ve mutluluk bağışlayan dogmadır. Umutsuz ve karamsar insan için dogma, bir kurtuluş yoludur.

Kimisi dogmadan korkup kaçar. Bu ürkekliğin sonucu, kendi kendine gerçeklerin yolunu kapatmaktır. Böyle bir insanın o zamana kadar edinmiş olduğu bilgiler, hiçbir işe yaramayacak bir durağanlığa gömülür kalır. Bu bilgiler bundan böyle ne ona ne de başkalarına herhangi bir yarar sağlar.

Kimisi dogmayı kolayca aşılıverilebilecek bir basit engel gibi nitelendirme yanılgısına kapılır. Bundan dolayı, niteliğini ve gücünü tam olarak kavrayamadığı dogma ile açıktan savaşıma girer.

Bu önlemsizliğin sonucunda yenilgi sakınılamaz bir olgudur. Çünkü dogma yalnız ve korumasız değildir; bağnazlıklar, bireysel çıkar tutkuları, kibir ve gurur, başlangıçta ortalıkta görünmeseler de asıl çekirdekleri olan dogma herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığında, onu korumak ve savunmak için amansız ve acımasız yöntemleriyle saldırıya kalkarlar.

Dogma ile savaşmanın, bu sinsi engelin başarıyla ortadan kaldırılmasının, böylelikle gerçekleri araştırma yolunda ilerlemenin tek çıkar yöntemi, dogmanın içine girmek yani onu tüm yönleriyle öğrenerek kavramak, sonra onu içinden zorlayarak parçalamaktır.

Beri yanda dogmanın kendiliğini anlayamayanlar için o, zaten gerçeğin, üstelik tek ve yetkin gerçeğin ta kendisidir.

Masonlukta masonlara, gerçekleri araştırma uğraşısında yardımcı ve destek olunurken, dogma ile savaşmak öğütlenmekte ve bu savaşımın bazı yöntemleri de gösterilmektedir.

Bu öğretim sisteminin Masonluğa özgü olan niteliği, bireyin özgür buyrultusunu zorlamamak yani öğütleme, anımsatma, düşündürme, aşılama, esinlendirme uygulamalarını bir "beyin yıkama" işlemine dönüştürmemektir.

Nitekim bu bakımdan konuya dünya çapında bakıldığında, mason kuruluşlarının benimsemiş oldukları ilkeler ve öğretimlerini içeren ritüelleri arasında önemli boyutlara varan farklılıklar görülebilir. Mason kuruluşlarının anlayışları arasında böylesine dterin ve önemli birtakım farklılıklar vardır.

Burada sözü edilen “Masonluk anlayışı”, liberal ya da sözcüğün tam anlamıyla özgürlükçü bir tutum ve eğilim ile bunun tam karşıtınıi kapsar.

Masonlukta uygulanan liberal/özgürlükçü yöntemin başarı ölçüsü nedir?

Bu yöntemin uygulamasında masonlara kendi özgür düşünce ve buyrultularını, onurları gibi her şeyin üstünde tutarak korumaları bilinci yeterince verilebilmekte midir?

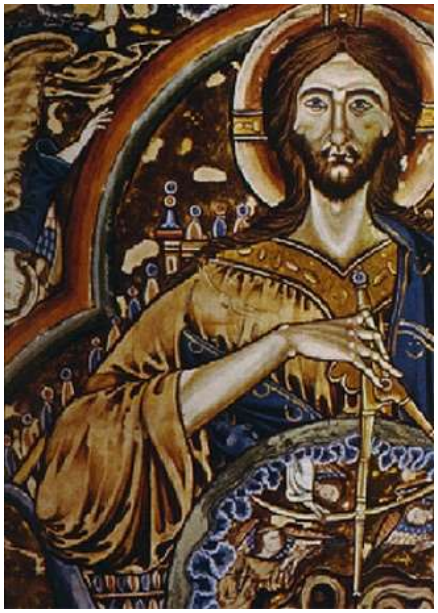
Yoksa o masonlar, dogmanın içine girip onu kavrayarak onunla savaşıma girişirken, bu kez kendi kendilerine oluşturdukları birtakım başka kalıp ve ön yargılara, bir başka deyişle diğerleri gibi bir **"masonik dogma"**ya mı yenik düşmektedirler?

Bir simgesel mabedin yapımına katkıda bulunmak üzere aşama aşama yetişen masonlar, tüm eğitimleri boyunca edindikleri masonik erdemleri, ilkeleri ve yöntemleri, kendilerine olasıya destek almaktadırlar.

Bu erdemlerine, ilkelerine, yöntemlerine tartışmasızcasına güvenmekte midirler?

Eğer öyleyse, bu güvençleri, simgesel sütunlar üzerinde EVRENİN ULU MİMARI kavramıyla bütünleşmektedir.

Öylesine ki, her şey bir simgeyle anlatılır, özümsenir ya da anımsanır olunca, bu kez EVRENİN ULU MİMARI da bir kavramsal simge olmaktan çıkıp somut bir simgeyle gösterilebilmektedir.

İşte böylesi bir simge, bir masonun amaçladığı Gerçek Mabedi'nin yapımına da bu mabede girebilmesine de engeldir.

Eğer Evrenin Ulu Mimarı kavramı, insanlığın bugüne oranla daha saf ve daha özgün bir bilgelik düzeyinin bulunduğu çağlardaki eski ezoterik ekollerde oluşturmuş bulunduğu ve öncelikle insanın kendisini temsil etmek üzere yarattığı bir amblemin çağların değişimiyle bilinçsizcesine dönüştürülerek belirli bir inancın bir amblemi halinde şekillendirilmesiyle simgelenir ve bir mason da böylesine bir simgeyi bireysel inançlarının en yücesi yerine oturtarak âdeta taçlandırıp evrimin doruğuyla bağdaştırır, üstelik tüm bunların temeline masonik bilgi ve eğitimi yerleştirirse, kendine bütünüyle bir **Masonik Dogma** yaratmış demektir.

Bir masonun, gerçekleri araştırma uğraşısında içine girip anlayarak kavraması ve böylelikle onunla savaşması gereken dogmalara, şu ya da bu tür diye bir ayırım uygulanamaz; Dogmadan dogmaya ayrıcalık gözetilemez.

Bir mason için en tehlikeli, onu amaçlarından uzaklaştırmakta en etkili ve sanki doğruymuş kanısıyla yanlışı yaptırmakta en çok başarılı yöntem, dogmayı onun içine sokmak, kişiliğine mal etmek, böylelikle masonun kendi kendisine yenik düşmesini sağlamaktır.

Bir masonun "gerçek mason" olabilmesi, bir gerçek masonun amaçladığı gibi gerçeklen araştırma uğraşısını başarıyla yürütebilmesi için, bu simge ortadan kaldırılmalıdır.

Gerçek mason, bu simgenin üzerinden geçebilmeli, gerçeklerin yolunda kendisini özgür düşünü ve buyrultusundan uzaklaştırabilecek ya da saptırabilecek her türlü etkinin üzerine yükselebilmelidir.

Gerçek masonun bu özgürlüğü, kendi düşünüleri, kanıları, benimseyişleri, eğilimleri ve tutumuyla uyum içinde olmayanların hatta çelişkili ve belki de tümüyle aykırı kanıları, benimseyişleri, eğilimleri *ve* amaçları olan bir başkasının da aynı özgürlüğe sahip olma ve onu kullanma haklarını da içtenlikle tanıyabilmesi oranında yücelecektir.

Gerçek mason, bu toleransı gösterebilmeli, bu tutumunun adaleti sağlamakta kaçınılmaz olduğunu bilmeli, tüm diğer masonlara içtenlikle dolu bir coşkuyla bağlanarak, korkusuzca Masonluğun amaçlarının gerçekleşebilmesi yolundaki çalışmalarını sürdürmeli, olumlu sonuçlar almayı sabırla beklemeli ve gözlemelidir.

Eğer bir mason, gerek yanılgılı masonik dogmalarını gerekse bununla bağıntılı olmak üzere kendi içindeki ve kendi kişiliğiyle bütünleşmiş olabilecek dogmaları yıkamamış ve bunların üstüne yükselememişse, "gerçek mason" olamayacak, sadece "mason sıfatını almış bir kişi" olarak kalacaktır; işte bu kadar basit.